

Duhovna misel - 04. feb. 2024

TVOJA BESEDA - LUČ NA MOJI POTI (Ps 119)

5. nedelja med letom

Današnji evangelij poroča, kako je Jezus ozdravil Petrovo taščo mnogo drugih bolnikov in trpinov. Žena je z vročino v postelji. Ti storji in kako ji storji Jezus, je pomembno: »Pristopil je, jo prijel za roko in jo vzdignil«. Veliko nežnosti je v tem preprostem dejanju, ki se zdi naravno: »Vročica jo je popustila in ona jim je stregla«. Ozdravljenec nadaljuje s svojim navadnim življenjem, takoj misli na druge in misli, da je vse dobro. In to je pomembno, to je znamenje resničnega "zdravja"!

Jezus od vsega začetka pokaže posebno ljubezen do ljudi, ki telesu ali na duši: to je Jezusova posebna ljubezen, da se približa, da ki trpijo bodisi na telesu kakor na duši. To je posebna ljubezen Očeta. On uteleša in razodeva z dejanji in besedami. Jezus ni hotel, da bi učenci samo gledalci njegovega poslanstva: vključil jih je, jih poskušal, njim dal moč ozdravljanja bolnih in izganjanja demonov. In to se neprenehoma nadaljevalo v življenju Cerkve, vse do danes. In to je pomembno. Poskrbeti za bolne vseh vrst, to za Cerkev ne pomeni "postranskega delovanja", ne! Skrbeti za bolnike vseh vrst sodi v dejavnost poslanstva Cerkve, kakor je to bilo za Jezusovo delovanje. Poslanstvo je v tem, da prinaša Božjo nežnost trpečemu človeštву.

Spričo naše pogojenosti in krhkosti se vselej v srcu poraja vprašanje: "Zakaj?" Na to vprašanje Jezus odgovarja z bližino ljubezni, ki se prime za roko in dvigne, kakor je storil s Petrovo taščo. Skloniti se, da dvignil drugega. Ne pozabimo, da edini dovoljeni način, da gledamo na osebo od zgoraj navzdol, je takrat, ko stegnemo roko, da ji pomagamo, da se dvigne. Edini. In to je poslanstvo, ki ga je Jezus zaupal Cerkvi (Sveti Frančišek, 7. 2. 2021).